

Biblioteka
BESKRAJNI SVET FANTASTIKE

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Terry Goodkind
“Wizard’s First Rule”

Copyright © 1994 by Terry Goodking
Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Autor ilustracije za naslovnu stranu
Keith Parkinson

Dizajn korica
Dragan Bibin

Autor mape
Terry Goodkind

ISBN 978-86-7702-198-6

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini,
ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti
u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi
ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač
prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2011.

Teri Gudkajnd

PRVI ZAKON MAGIJE

Drugi deo sage *Mač istine*

Prevela
Zvezdana Šelmić

**Čarobna
knjiga**

Glava 29

Princeza Violeta se naglo okrenula i ošamarila Rejčel. Jako. Rejčel nije uradila ništa loše, naravno; princeza je prosto volela iznenada da je ošamari. Smatrala je da je to zabavno. Rejčel nije pokušavala da sakrije koliko ju je zbolelo. Ako nije dovoljno bolelo, princeza će je ponovo udariti. Rejčel je stavila dlan na obraz koji ju je pekao. Usne su joj drhtale, a na oči su joj navrle suze. Ipak, nije rekla ništa.

Princeza Violeta se ponovo okrenula ka zidu od blistavih, lakiranih fiočica. Punačkim prstićem uhvatila je sledeću ručku i otvorila još jednu fioku, pa je izvadila blistavu srebrnu ogrlicu s krupnim, plavim draguljima.

„Ova je lepa. Podigni mi kosu.”

Okrenula se ka visokom, lepo uokvirenom ogledalu, pa se divila sebi dok je zakopčavala ogrlicu iza debeljuškastog vrata, a Rejčel joj je pridržavala podignutu dugu, bezbojnu kosu da ne smeta. Bacila je pogled na svoj odraz, samo da bi videla crveni trag na obrazu. Nije volela da se ogleda, najviše zbog kose; izgledala je grozno otkako ju je princeza ošišala. Naravno, Rejčel nije smela da nosi dugu kosu, zato što je niko i ništa. Ipak, volela bi da joj makar krajevi budu ujednačeni.

Skoro svi koje je poznavala imali su kratku kosu, ali im je barem bila uredna. Princeza je volela sama da šiša Rejčel, pa joj je zato kosa bila neravna. Princeza Violeta je volela da za Rejčel misle da je ružna.

Rejčel je prebacila težinu na drugu nogu, pa je malo kružila stopalom slobodne noge da bi smanjila bol. Čitavo popodne bile su u kraljičinoj sobi za nakit. Princeza je isprobavala jedan komad za drugim, a potom se uspinjala i okretala se ispred visoko postavljenog ogledala. To joj je bila omiljena zabava, da isprobava kraljičin nakit i gleda se u ogledalu. Kao njena sluškinja za igru, Rejčel je morala da bude s njom kako bi se postarala da se princeza zabavlja. Desetine fiočica bile su otvorene, jedne tek pomalo, druge potpuno. Iz nekih su poput blistavih jezika visile ogrlice i narukvice. Ostali nakit bio je razbacan po podu. Bilo je tu i broševa, tijara i prstenja.

Princeza je spustila pogled i pokazala prsten s plavim kamenom, koji je ležao na podu. „Daj mi taj.”

Rejčel joj ga je stavila na prst. Princeza je počela da se ogleda, nameštajući ruku ovako i onako. Prešla je rukom preko lepe, svetloplave satenske haljine da bi se divila tome kako prsten svetluca. Potom je duboko uzdahnula, kao da joj je dosadno, a onda je prišla kićenom mermernom postolju u suprotnom kraju sobe za nakit. Zagledala se u omiljeni predmet svoje majke, kojim se ova razmetala u svakoj mogućoj prilici.

Princeza Violeta je svojim debeljuškastim prstima dohvatila zlatnu kutiju prošaranu draguljima i podigla je s postolja.

„Princezo Violeta!” izletelo je Rejčel pre nego što je stigla da razmisli. „Vaša majka je rekla da to ne smemo da diramo.”

Princeza se okrenula ka njoj s nedužnim izrazom lica, a onda joj je dobacila kutiju. Rejčel je jeknula i zgrabila kutiju, uplašena da bi se ova mogla razbiti o zid. Užasnuta što je ima u rukama, žurno ju je spustila na pod, kao da je vrela. Potom se povukla, uplašena da će biti išibana bude li je neko video u blizini dragocene kraljičine kutije.

„Što se uzbuđuješ?” breknula se princeza Violeta. „Magija sprečava da kutija bude izneta iz ove sobe. Kao da bi neko mogao da je ukrade.”

Rejčel nije znala ništa o magiji, ali je znala da ne želi da je uhvate kako dodiruje kraljičinu kutiju.

„Idem sada u trpezariju”, rekla je princeza i podigla nos. „Gledaću kako stižu gosti i čekaću večeru. Ti počisti ovaj nered, a onda idi u kuhinju i reci kuvarima da ne želim da moje pečenje bude žilavo kao đon, kao prošli put, da ne bih rekla mami da ih išiba.”

„Svakako, princezo Violeta”, naklonila se Rejčel.

Princeza je podigla svoju nosinu. „I još?”

„I... hvala vam, princezo Violeta, što ste me doveli ovamo i dozvolili mi da vidim koliko ste lepi kad nosite nakit.”

„Pa, to je najmanje što mogu da učinim. Sigurno ti brzo dosadi da gledaš u ogledalu svoje ružno lice. Mama kaže da moramo biti ljubazni prema onima koji imaju manje sreće od nas.” Posegnula je u džep i izvadila nešto. „Evo ti. Uzmi ključ i zaključaj vrata kada sve rasprediš.”

Rejčel se ponovo naklonila. „U redu, princezo Violeta.”

Dok joj je spuštala ključ u ruku, Violeta je drugom rukom zamahnula i neočekivano ošamarila Rejčel, i to veoma jako. Rejčel je ostala ošamućena dok je princeza izlazila iz sobe, piskavo, isprekidano se smejući kao da roké. Taj smeh je boleo skoro isto koliko i šamar.

Rejčel su s lica kapale suze dok je puzala po podu na sve četiri, skupljajući prstenje s tepiha. U jednom trenutku zaustavila se i sela, pažljivo opipavajući mesto gde je udarena. Strašno je bolelo.

Rejčel je pažljivo kružila oko kraljičine kutije, gledajući je ispod oka. Plašila se da je dotakne, ali znala je da će morati, jer mora da je vrati na postolje. Radila je polako, uredno vraćajući nakit na mesto, pažljivo zatvarajući fioke, nadajući se da nikada neće završiti da ne bi morala da uzme kutiju, predmet koji je kraljica volela najviše na svetu.

Kraljici ne bi bilo drago ako sazna da je kutiju dirao neko ko je niko i ništa. Rejčel je dobro znala da kraljica malo-malo pa naredi da nekome odrube glavu. Ponekad je princeza vodila Rejčel na pogubljenja, ali Rejčel je uvek žmurila. Princeza nije.

Kad je sav nakit bio sklonjen i poslednja fioka zatvorena, pogledala je ispod oka kutiju, koja je još ležala na podu. Činilo joj se da joj

kutija uzvraća pogled, kao da će je nekako tužiti kraljici. Konačno je čučnula, iskolačenih očiju, i podigla ju je. Držala ju je u rukama i pažljivo koračala, vukući noge da se ne bi slučajno spotakla i ispustila je. Položila je kutiju na mesto što je sporije mogla, pažljivo, nesigurno, plašeći se da će neki dragulj ispasti iz ležišta ili da će se desiti nešto drugo, jednako strašno. Potom je žurno i s olakšanjem sklonila prste.

Okrenula se i ugledala ivicu srebrnog ogrtača koji doseže do poda. Dah joj je zastao u grlu. Nije čula nikakve korake. Polako, skoro nevoljno je podigla glavu prešavši pogledom uz ogrtač. Videla je ruke zavučene u naspramne rukave, potom dugu, šiljatu belu bradu, pa koščato lice, kukasti nos, ćelavu glavu i tamne oči koje gledaju pravo u njene.

Čarobnjak.

„Čarobnjače Gilere”, zacvilela je, uverena da će svakog trenutka pasti mrtva, „samo sam je vraćala na mesto. Časna reč. Molim vas, molim vas, nemojte me ubiti.” Celo lice joj se naboralo dok je pokušavala da ustukne, ali noge su joj ostale kao prikovane za pod. „Molim vas.” Prinela je ustima ivicu haljine i zagrizla je cvileći.

Čvrsto je zažmurila i počela da se trese kada se čarobnjak polako sagnuo ka njoj.

„Dete”, tiho je rekao, „neću ti nauditi.” Rejčel je oprezno otvorila jedno oko i iznenadila se kad je videla da on sedi na podu, tako da mu je lice bilo na istom nivou s njenim.

Otvorila je i drugo oko, takođe veoma oprezno. „Nećete?” Nije mu verovala. Primetila je da su teška drvena vrata zatvorena, što je značilo da nema kuda da pobjegne.

„Neću”, nasmešio se on i odmahnuo glavom. „Ko je skinuo kutiju s postolja?”

„Igrale smo se. Ništa drugo, samo smo se igrale. Ja sam sklanjala stvari za princezom. Ona je veoma dobra prema meni, toliko dobra da sam želela da joj pomognem. Ona je divna osoba. Ja je volim, toliko je dobra prema meni...”

Čarobnjak je blago stavio prst na njene usne da bi je prekinuo. „Razumeo sam, dete. Ti si dakle princezina sluškinja za igranje?”

Rejčel je predano klimala glavom. „Zovem se Rejčel.”

On se još više nasmešio. „To je baš lepo ime. Drago mi je što smo se upoznali, Rejčel. Izvini što sam te uplašio. Samo sam došao da obiđem kraljičinu kutiju.”

Niko joj nikad nije rekao da je njeno ime lepo. Ali on je zatvorio velika vrata. „Nećete me ubiti? Ni pretvoriti u nešto grozno?”

„Ne, zaboga, neću”, nasmejao se on. Okrenuo je glavu i pogledao je jednim okom. „Kakvi su ti to crveni tragovi na obrazima?”

Nije mu odgovorila, plašila se da kaže. On je polako i pažljivo rukom dotakao jedan, potom njen drugi obraz. Rejčel je raširila oči. Bol je nestao.

„Je li sad bolje?”

Klimnula je glavom. Njegove oči delovale su veoma krupno, pogotovo kad je gleda ovako izbliza. Poželela je da mu otkrije, pa je to i učinila. „Princeza me šamara”, priznala je, sva postideana.

„Je li? Dakle, nije baš toliko dobra prema tebi?”

Odmahnula je glavom i oborila pogled. Čarobnjak je na to učinio nešto što ju je ostavilo bez reči. Pružio je ruke i nežno ju je zagrlio. Rejčel je jedan tren kruto stajala, a onda je i ona zagrlila njega. Njegovi dugi, sedi zulufi golicali su je po obrazu i vratu, ali ipak joj se dopalo.

Čarobnjak ju je tužno pogledao. „Žao mi je, drago dete. Princeza i kraljica umeju da budu vrlo okrutne.”

Glas mu zvuči baš prijatno, pomislila je, skoro kao Brofijev. Primitila je da se čarobnjak široko smeši ispod onog kukastog nosa.

„Znaš šta, imam nešto što bi moglo da ti pomogne.” Zavukao je mršavu ruku pod ogrtač i zagledao se u tavanicu dok je tragao po unutrašnjosti ogrtača. Onda je našao ono što je tražio. Rejčel je raširila oči kad je izvukao lutku, lutku s kratkom kosom iste boje kao njena. Potapšao je lutku po stomaku. „Ovo je lutka tešiteljka.”

„Tešiteljka?” šapnula je.

„Da”, klimao je glavom čarobnjak. Kad se smešio, kraj njegovih usta pojavljivale bi se duboke bore. „Kada ti je teško, sve ispričaj lutki, i ona će odneti sve nevolje. To je magija. Evo, pokušaj.”

Rejčel je jedva disala. Pružila je obe ruke i pažljivo uhvatila lutku. Oprezno ju je prinela grudima i zagrlila je. Potom ju je polako, oklevajući, malo odmakla i zagledala joj se u lice. Oči su joj se ponovo napunile suzama.

„Princeza Violeta kaže da sam ružna”, poverila je lutki.

Lutkino lice se nasmešilo. Rejčel je zinula od čuda.

„Volim te, Rejčel”, rekla je tanušnim glasom.

Rejčel je iznenađeno jeknula, a onda se zakikotala i zagrlila lutku što je čvršće mogla. Smejala se i smejala, njišući se napred-nazad dok je privijala lutku uz grudi.

A onda se setila. Gurnula je lutku čarobnjaku u ruke i okrenula glavu.

„Ne smem da imam lutku. Princeza je to rekla. Baciće je u vatru, rekla je. Ako budem imala lutku, ona će je baciti u vatru.” Jedva je mogla da govori, toliko joj se grlo steglo.

„Čekaj da razmislim”, čarobnjak je protrljao bradu. „Gde ti spavaš?”

„Uglavnom u princezinoj spavaćoj sobi. Preko noći me zaključava u kutiju. Mislim da je to zlobno. Ponekad, kad kaže da sam bila nevaljala, tera me da napustim zamak preko noći, pa moram da spavam napolju. Ona misli da je to još zlobnije, ali meni se zapravo dopada, jer sam našla tajno mesto, pod putodrvetom, i tamo spavam. Putodrvo nema brave, znate. Pa mogu da izađem kad god poželim. Ponekad je prilično hladno, ali donela sam hrpu slame i zavučem se pod nju da se ugrejem. Moram da se vratim rano ujutro, pre nego što pošalje stražare da me traže, jer onda bi našli moje tajno mesto. Ne želim da ga iko nađe. Oni bi rekli princezi i onda me više ne bi slala napolje.”

Čarobnjak je nežno obujmio dlanovima njeno lice. Osetila se posebnom zbog toga. „Drago dete”, šapnuo joj je, „kad samo pomislim da sam i ja bio deo toga.” Oči su mu zasuzile. Rejčel nije znala da i čarobnjaci mogu da plaču. On se ubrzo ponovo nasmešio i podigao kažiprst. „Imam ideju. Znaš li gde su bašte, kraljevske bašte?”

Rejčel je klimnula glavom. „Baš tuda idem u svoje skrovište, kad me istera preko noći. Princeza me tera da izađem kroz baštensku kapiju

u glavnom zidu. Neće da idem kroz glavnu kapiju, pored radnji i ljudi. Plaši se da bi me neko primio na noćenje. Rekla mi je da ne smem ići u grad, niti na farme. Moram da idem u šumu, to mi je kazna.”

„E pa, kad ideš glavnom stazom kroz baštu, tamo, s obe strane, stoje niske žardinijere sa žutim cvećem.” Rejčel je klimala glavom. Znala je to mesto. „Sakriću tvoju lutku u treću žardinijeru s desne strane. Baciću preko nje čarobnjačku mrežu – to je magija – da je ne nađe niko osim tebe.” Uzeo je lutku i pažljivo je vratio pod ogrtač. Rejčel je pratila svaki njegov pokret. „Sledeći put kad te bude isterala preko noći, idi tamo i naći ćeš svoju lutku. Onda možeš da je držiš u svom skrovištu, pod putodrvetom, gde je niko neće naći i neće moći da ti je uzme. A ostaviću ti i magični štap za vatru. Samo naslaži hrpicu granja, ne preveliku, i okruži je kamenjem, onda primakni štap za vatru, reci 'upali se' i pojaviće se vatra, pa ti neće biti zima.”

Rejčel ga je zagrlila i stezala ga je i stezala, dok ju je on tapkao po leđima. „Hvala, čarobnjače Gilere.”

„Kad smo sami, zovi me Giler, dete, samo Giler. Tako me zovu prijatelji.”

„Hvala za lutku, Gilere. Niko mi nikada nije poklonio nešto toliko lepo. Paziću na nju, stalno. Sad moram da idem. Treba da izgrdim kuvarice umesto princeze. Potom da sedim kraj nje i posmatram je dok jede.” Nasmejala se. „Onda treba da smislim nešto ružno da uradim, da bi me princeza oterala preko noći.”

Čarobnjak se nasmejao dubokim grohotom, a oči su mu blistale. Pogladio ju je po kosi svojom ručerdom. Potom joj je pomogao s teškim vratima i čak ih je i zaključao umesto nje, a onda joj je vratio ključ.

„Nadam se da ćemo još koji put razgovarati”, rekla je, gledajući uvis u njega.

On se nasmešio. „Hoćemo, Rejčel, hoćemo. Siguran sam u to.”

Mahnula mu je, a onda je potrčala kroz dugačak, pust hodnik, srećnija nego ikad otkako je došla da živi u dvorcu. Morala je daleko da ide, kroz čitav dvorac, pa dole u kuhinju, niz kamene stepenice i kroz hodnike sa ćilimima na podovima i slikama na zidovima, kroz prostrane odaje sa visokim prozorima, okićene zlatnim i crvenim

zavesama, sa stolicama presvučenim crvenim plišom, sa zlatnim nogama, i tapiserijama na kojima su prikazani ljudi koji se bore jašući na konjima, kraj stražara koji su nepomični, kao od kamena, stajali pored određenih velikih, otmenih vrata ili su marširali po dvojica, i pored posluge koja je hitala na sve strane noseći stolnjake, poslužavnike, metle i krpe, i kofe sa sapunicom.

Niko od stražara ili posluge nije je dvaput pogledao, iako je trčala. Svi su znali da je ona sluškinja za igru princeze Violete, a već su je mnogo puta viđali kako trči hodnicima izvršavajući princezina naređenja.

Kad je najzad stigla do kuhinje, bila je sva zaduvana. Unutra je bilo puno dima i pare, i veoma bučno. Pomoćnici su žurili na sve strane noseći teške džakove, velike lonce i vrele tacne, pokušavajući da se pritom ne sudare. Ljudi su seckali hranu na stolovima toliko visokim da ona nije ni videla šta rade. Treskali su tiganji, kuvari su dovikivali naređenja, pomoćnici su skidali šerpe i lonce s kuka pod tavanicom i vraćali druge umesto njih. Čuo se neprestani zveket kašika koje su mešale i mutile hranu, oštro šištanje ulja, i belog luka, i putera, i crnog luka, i začina u loncima, i izgledalo je da svi istovremeno viču. Vladao je kaos, ali toliko fino je mirisalo da se Rejčel zavrtelo u glavi.

Povukla je za rukav jednog od dva glavna kuvara, pokušavajući da kaže kako nosi poruku od princeze, ali on je bio zauzet raspravom s drugim kuvarom pa joj je rekao da sedne i sačeka dok ne završi. Ona je sela malo dalje, na klupicu kraj peći. Leđima se naslonila na vrele cigle. Kuhinja je baš divno mirisala, a ona je bila tako gladna. Naravno, znala je da će upasti u nevolju ako zamoli da joj daju nešto da jede.

Glavni kuvari stajali su nad velikim krčagom, mašući rukama i vičući jedan na drugog. Iznenada je krčag uz glasan tresak pao na pod i slomio se, a iz njega je na sve strane pokuljala smeđa tečnost. Rejčel je skočila na klupu da se ne bi pokvasila. Kuvari su ostali nepomični, a lica su im postala skoro isto toliko bela kao kecelje.

„Šta ćemo sad da radimo?“ upitao je onaj niži. „Nemamo više sastojaka koje je poslao Otac Ral.“

„Čekaj malo”, rekao je onaj viši, prislonivši prst na čelo. „Pusti da razmislim.”

Zagnjurio je lice u šake. Potom je podigao ruke uvis.

„Dobro je. Dobro je, imam ideju. Daj mi drugi krčag i samo čuti. Možda možemo da sačuvamo glave na ramenima. Daj mi neke druge sastojke.”

„Kakve sastojke?” povikao je onaj niži, sav crven u licu.

Visoki kuvar se nadneo nad njega. „Smeđe sastojke!”

Rejčel ih je gledala kako jurcaju naokolo, prikupljaju stvari, sipaju sadržaj iz raznih boca, dodaju sastojke, mešaju i kušaju. Na kraju su se obojica nasmešili.

„Dobro je, dobro je, uspeće valjda. Samo pusti mene da pričam”, rekao je onaj viši.

Rejčel se prišunjala preko mokrog poda i ponovo ga povukla za rukav.

„Ti! Još si tu? Šta hoćeš?” prasnuo je.

„Princeza Violeta je rekla da joj ne poslužite ponovo presuvo pečenje, inače će reći kraljici da pošalje ljude da vas istuku.” Gledala je u pod. „Naredila mi je da to kažem.”

Kuvar ju je za trenutak gledao, a onda se okrenuo onom nižem, preteći mu prstom. „Rekao sam ti! Rekao sam ti! Ovog puta joj odseci iz sredine i nemoj da pobrkaš tanjire da ne bismo obojica ostali bez glave!” Ponovo ju je pogledao. „A ti nisi videla ništa od ovoga”, mahao je prstom nad krčagom.

„Kuvanje? Nećete da kažem nikome da sam vas videla da kuvate? Pa, dobro”, pomalo zbunjeno je rekla i krenula nazad preko mokrog poda. „Neću nikome reći, obećavam. Ne volim kada oni stražari bičevima tuku ljude. Neću nikom reći.”

„Čekaj malo”, pozvao ju je glavni kuvar. „Rejčel, je li tako beše?”

Okrenula se i klimnula glavom.

„Vrati se ovamo.”

Nje to želela, ali poslušala ga je. On je izvukao veliki nož, od kojeg se u prvi mah prepala, a onda se okrenuo ka tanjiru na stolu i odsekao veliko, sočno parče mesa. Nikada nije videla takvo parče

mesa, bez trunke masti ili žilica, barem ne izbliza. Takvu parčad mesa jedu kraljica i princeza. Dao joj je to. Stavio joj je meso pravo u ruku.

„Izvini što sam vikao na tebe, Rejčel. Sedi tamo na onu klupu i pojedi ovo, a onda pusti da te dobro umijemo i niko ništa neće saznati. Može?”

Klimnula je glavom i potrčala ka klupici noseći svoj plen. Sad više nije ni vodila računa da se ne pokvasi. To je bilo nešto najbolje, najukusnije što je ikad jela. Pokušala je da jede polako, gledajući ljude koji su hitali oko nje, lupali loncima i prenosili stvari s jednog na drugo mesto, ali nije mogla. Sok joj je curio niz podlaktice i kapao joj s laktova.

Kada je pojela, došao je niži kuvar i obrisao joj salvetom prste i lice, a onda joj je dao krišku pite s limunom, pravo u ruke, baš kao što joj je viši kuvar dao meso. Rekao je da ju je lično ispekao i da ga zanima da li je dobra. Rekla mu je, sasvim iskreno, da je to jedna od najlepših pita koje je ikad okusila. On se nasmešio.

To joj je bio najlepši dan u životu. Dve dobre stvari u jednom danu: lutka tešiteljka, a sada hrana. Osećala se kao kraljica.

Kasnije, dok je sedela u prostranoj trpezariji na stoličici iza princeze, po prvi put nije bila toliko gladna da joj želudac krči dok važni ljudi jedu. Glavni sto, za kojim su sedeli, bio je tri stepenika podignut iznad svih ostalih stolova, pa bi, ako bi se ispravila, mogla da vidi čitavu salu čak i iz svoje stoličice. Sluge su hitale na sve strane, unosile novu hranu a iznosile tacne na kojima je još bilo hrane, sipale vino i poluprazne tacne na stolovima zamenjivale punima iz kuhinje.

Gledala je sve one otmene dame i gospodu u finoj odeći i šarenim, vezenim kaputima kako sede za dugačkim stolovima i jedu iz lepih tanjira, i po prvi put je znala kakav ukus ima ta hrana. Ipak, i dalje nije razumela zašto im je potrebno toliko mnogo viljušaka i kašika da bi jeli. Kada je jednom upitala princezu zašto se postavlja toliko mnogo viljušaka, kašika i ostalog pribora, princeza je rekla da to ni ne treba da zna neko ko je niko i ništa, kao ona.

Rejčel bi na banketima uglavnom zanemarivali. Princeza bi se samo povremeno okrenula da je pogleda. Pretpostavljala je da je ona

prisutna samo kao princezina služavka za igru, za prikazivanje. I oko kraljice je posluga stajala ili sedela iza nje dok je jela. Kraljica je rekla da je Rejčel tu da bi princeza na njoj vežbala; trebalo je vežbati vladanje.

Nagnula se napred u stolici. „Da li je pečenje dovoljno sočno, princezo Violeta? Rekla sam kuvarima da su bezobrazni što vam daju žilavo meso i da ste poručili da to više ne rade.”

Princeza Violeta se osvrnula preko ramena, dok joj je s brade kapao sok od pečenja. „Dovoljno je dobro da ih spase bičevanja. A imaš pravo, ne smeju da budu tako bezobrazni prema meni. Bilo je krajnje vreme da se nauče pameti.”

Kraljica Milena je sedela za stolom, kao i uvek, držeći u jednoj ruci svoje psetance. Kućence se vrpeljilo na njenoj debeloj podlaktici, premeštajući se s noge na nogu i ostavljajući udubljenja na koži. Kraljica ga je hranila komadićima mesa, boljim nego što je Rejčel ikad dobila. To jest, sve do danas, pomislila je i nasmešila se.

Rejčel nije volela tog psa. Mnogo je lajao, a ponekad, kad bi ga kraljica spustila na pod, dotrčao bi do nje i počeo da je grize za noge onim ostrim zubićima, a Rejčel se nije usuđivala ništa da kaže. Kad god bi je pas ujeo, kraljica mu je govorila da pripazi da se on ne povredi. Kad god se obraćala psu koristila je neki smešan, piskav, sladunjav glas.

Dok su kraljica i njeni ministri razgovarali o nekakvom savezništvu, Rejčel je klatila nogama u stolici, razmišljajući o lutki tešiteljki. Čarobnjak je stajao iza kraljice i malo desno od nje, i davao savete kad se to od njega tražilo. Izgledao je veličanstveno u onom srebrnom ogrtaču. Rejčel do sada nije obraćala mnogo pažnje na Gilera. On je bio samo još jedan kraljičin dostojanstvenik, uvek kraj nje, baš kao kućence. Ljudi su ga se plašili, isto kao što se ona plašila psa. Sada, dok ga je gledala, činilo joj se da je on najljubavniji čovek kojeg je u životu upoznala.

Tokom cele večere čarobnjak nije obraćao pažnju na nju. Ni jedan jedini put nije je pogledao. Rejčel je zaključila da ne želi da privuče pažnju na nju, jer bi to samo razljutilo princezu. Princeza Violeta bi se naljutila kada bi saznala da je Giler rekao da Rejčel ima lepo ime.

Kraljičina duga kosa vijorila se s naslona otmene stolice, talasajući se kad bi ona razgovarala sa svojim važnim savetnicima i klimala glavom.

Kada je večera završena, posluga je dovezla kolica s krčagom, oko kojeg su se uskomešali kuvari. Kutlačom su punili pehare i nosili ih svim gostima. Izgledalo je da to svima deluje veoma važno.

Kraljica je ustala i podigla pehar uvis, dok je drugom rukom i dalje držala psetance. „Dame i gospodo, predstavljam vam napitak prosvetljenja, da bismo uvideli istinu. Ovo je veoma skupocena roba; malo ko, naime, ima priliku za prosvetljenje. Ja sam ga uzela mnogo puta, naravno, da bih mogla da vidim istinu, onako kao Otac Ral, i da bih mogla da vodim svoj narod ka zajedničkom dobru. Ispijte.”

Neki ljudi su izgledali kao da im se ne pije, ali to je veoma kratko trajalo. Svi su popili. Popila je i kraljica, a kad se uverila da svi ostali piju, vratila se na mesto s nekim čudnim izrazom na licu. Nagnula se ka slugi i šapnula mu nešto. Rejčel je počela da se brine zato što se kraljica namrštila. Kada se kraljica mršti, obično neko ostane bez glave.

Pojavio se visoki kuvar, s osmehom na licu. Kraljica ga je pozvala prstom. Kuvaru je čelo bilo orošeno znojem. Rejčel je pretpostavljala da je to zato što je u kuhinji vrućina. Sedela je iza princeze, koja je sedela odmah uz kraljicu, pa je mogla da čuje razgovor.

„Ovo ima drugačiji ukus”, rekla je kraljica svojim najstrašnijim glasom. Nije uvek tako govorila, ali kad bi progovorila, svi bi se isprepadali.

„Oh, ovaj, Vaše veličanstvo, vidite, ovaj, iskreno, ja, pa i nije, znate. Nije isti, to jest.” Kraljica je upitno podigla obrve, a kuvar je pohitao da objasni. „Vidite, ovaj, iskreno, pa, znao sam da je ovo veoma važna večera. Da, znao sam, znate, da ne biste želeli ništa da pođe naopako, znate. Ne biste želeli da neko ostane bez prosvetljenja, da ne uspeju da vide vašu mudrost, oko svega ovog, mislim, posla, je li.” Nagnuo se malo bliže i snizio ton, kao da govori u poverenju: „Bio sam toliko slobodan da napravim malo jače piće prosvetljenja. Zapravo, mnogo jače, znate. Da nikom ne bi promakla ispravnost

onoga što vi kažete. Uveravam vas, Vaše veličanstvo, da je sada toliko jak da niko neće ostati neprosvetljen.” Nagnuo se još bliže i progovorio još tiše. „Zapravo, Vaše veličanstvo, toliko je snažan da ako iko ostane neprosvetljen i ako vam se bude protivio pošto ga popije, e pa, to može biti samo izdajnik.”

„Zaista?” iznenađeno je šapnula kraljica. „I mislila sam da je jači.”

„Vrlo pronicljivo, Vaše veličanstvo, vrlo pronicljivo. Imate prefinjeno nepce. Znao sam da vas ne bih mogao da prevarim.”

„Tako je. A da li si siguran da nije suviše jak? Već osećam da me obuzima prosvetljenje.”

„Vaše veličanstvo!” Kuvar je prešao pogledom preko gostiju. „Kada se radi o vama lično, plašio bih se da ga napravim išta slabijeg.” Značajno je podigao obrve. „Da izdajnik ne bi ostao neprimećen.”

Kraljica se najzad nasmešila i klimnula glavom. „Ti si mudar i odan kuvar. Od sada nadalje samo ti ćeš biti zadužen za napitak prosvetljenja.”

„Hvala, Vaše veličanstvo.”

Naklonio se nekoliko puta i povukao se. Rejčel je bilo drago što nije upao u nevolju.

„Dame i gospodo, sada je na redu posebna čast. Naredila sam kuvaru da današnji napitak bude posebno jak, tako da niko ko je lojalan kraljici neće propustiti da uvidi mudrost Oca Rala.”

Svi gosti su se smešili i klimali glavom da pokažu koliko im je drago zbog toga. Neki su i govorili da već osećaju dejstvo pića.

„Posebna čast, dame i gospodo, za vašu zabavu.” Pucnula je prstima. „Dovedite ludu.”

Stražari su doveli jednog čoveka i postavili ga nasred sale, licem prema kraljici, okruženog stolovima sa svih strana. Čovek je bio krupan i snažan, ali okovan lancima. Kraljica se nagnula ka njemu.

„Svi mi ovde saglasni smo da će savez s Darkenom Ralom doneti veliku dobrobit svim našim podanicima, da ćemo svi zajedno od toga imati koristi. Da će obični ljudi, radnici, seljaci, imati najviše koristi. Da će biti oslobođeni tlačenja onih koji ih iskorišćavaju samo radi

zarade, iz pohlepe. Da će od sada nadalje svi raditi za opšte dobro, a ne da bi ostvarili lične ciljeve.” Kraljica se namrštila. „Molim te, reci ovim neukim damama i gospodi”, mahnula je rukom po sali, „kako to da si ti pametniji od njih i zašto bi tebi trebalo dozvoliti da radiš samo za sebe, umesto za sve svoje sunarodnike.”

Čovek je izgledao ljut. Rejčel je poželela da on promeni izraz lica pre nego što ga zadesi nevolja.

„Opšte dobro”, rekao je i mahnulo rukom po sali kao kraljica maločas, samo što su njegove ruke bila okovane lancima. „Ovo vi zovete opštim dobrom? Svi vi ovde, koliko vidim, uživete u finoj hrani i toploj vatri. Moja deca će večeras gladovati jer nam je većina prinosa oduzeta, za opšte dobro, za one koji su odlučili da neće da rade, nego će umesto toga jesti plodove mog rada.”

Ljudi u sali su se smejali.

„A ti bi im uskratio hranu prosto zato što imaš sreće da su ti usevi bolje rodili?” upitala je kraljica. „Ti si sebičan čovek.”

„Njihovi usevi bi bolje rodili da su se potrudili da ih poseju.”

„A ti toliko ne mariš za svoje zemljake da bi ih samo zato osudio da umru od gladi?”

„Moja porodica već gladuje! Da bi hranu imali drugi, da bi je imala Ralova vojska. Da bi hranu imali vi ovde, dame i gospodo, koji ne radite ništa sem što se raspravljate i odlučujete šta da radite s mojim usevima, kako da drugima podelite plodove mog rada.”

Rejčel je poželela da se čovek smiri. Ovako će mu svakako odrubiti glavu. Ipak, ljudi oko kraljice kao da su se zabavljali.

„Mojoj porodici je hladno”, nastavio je čovek ljuteći se sve više, „jer nam nije dozvoljeno da palimo vatru.” Pokazao je nekoliko ognjišta u sali. „Ali ovde ima vatre, da se greju ljudi koji mi govore da smo sada svi jednaki, da više neće biti povlašćenih i da stoga ne smem da zadržim ono što je moje. Zar to nije čudno, ljudi koji mi govore da smo sada svi isti zbog savezništva s Darkenom Ralom i koji nemaju drugog posla sem da dele ono što sam ja stvorio, sada su svi siti, ugrejani i imaju lepu odeću na ramenima. A moja porodica gladuje i smrzava se.”

Svi su se smejali. Osim Rejčel. Ona je znala kako izgleda biti gladan i smrzavati se.

„Dame i gospodo”, smejala se kraljica, „zar vam nisam obećala kraljevsku zabavu? Piće prosvetljenja omogućava nam da vidimo koliko je ovaj čovek sebičan. Pomislite samo, on zaista veruje da ima pravo da zarađuje dok drugi gladuju. On svoju zaradu stavlja ispred života drugih ljudi. Zbog svoje pohlepe spreman je da ubije gladne.”

Svi su se smejali zajedno s kraljicom.

Kraljica je udarila rukom o sto. Tanjiri su poskočili, a nekoliko čaša se prevrnulo, pa se crveno vino prosulo po belom stolnjaku. Svi su ućutali, osim psa koji je lajao na okovanog čoveka. „Sa ovakvom pohlepom biće gotovo kada dođe Vojska narodnog mira da nam pomogne da iskorenimo ove ljudske pijavice koje nam isisavaju krv!” Kraljičino okruglo lice bilo je jednako crveno kao mrlje na stolnjaku.

Svi su dugo tapšali i klicali. Kraljica je sela, najzad uz osmeh.

Čovek je bio crven u licu, baš kao ona. „Baš čudno što su svi seljaci, svi radnici u gradu sada primorani da rade za opšte dobro, a baš sada nema dovoljno dobara za sve, niti dovoljno hrane, kao što je nekada bilo.”

Kraljica je skočila na noge. „Naravno da nema!” prodrala se. „Zbog pohlepnih ljudi kao što si ti!” Nekoliko puta je duboko udahnula. Lice joj je postalo malo manje crveno i tek tada se okrenula ka princezi. „Violeta, dušo, pre ili kasnije moraš naučiti da vodiš državne poslove. Moraš naučiti kako da služiš opštem dobru celog naroda. Dakle, prepustam ovo tebi, kako bi stekla neophodno iskustvo. Šta bi ti uradila s ovim izdajnikom našeg naroda? Ti odluči, dušo, i tako će biti učinjeno.”

Princeza Violeta je ustala. Nasmejala se i osvrnula se po sali.

„Ja kažem”, rekla je i nagnula se preko stola da bi pogledala pravo u okovanog čoveka. „Ja kažem, odrubite mu glavu!”

Svi su ponovo klicali i tapšali. Stražari su odvuikli čoveka, koji ih je nazivao imenima kakva Rejčel nije nikada čula. Bilo joj je žao i njega i njegove porodice.

Pošto su okupljeni gosti još neko vreme pričali, svi su odlučili da odu i gledaju pogubljenje osuđenog čoveka. Kada je kraljica pošla,

princeza Violeta se okrenula ka Rejčel i rekla da je vreme da i one pođu da gledaju. Rejčel je ustala i pogledala princezu u oči.

„Baš ste zli. Stvarno je užasno narediti da tom čoveku odrube glavu.”

Princeza se podbočila. „Ma, je li? E pa, onda možeš noćas da spavaš napolju!”

„Ali, princezo, napolju je mnogo hladno!”

„E pa, dok se smrzavaš, možeš razmišljati zbog čega si se usudila da mi se tako obratiš! I da bi dobro zapamtila za sledeći put, ostaćeš napolju i ceo sutrašnji dan, i sledeću noć!” Princezino lice je bilo puno zlobe, baš kao ponekad kraljičino. „To će te valjda naučiti poštovanju.”

Rejčel je zaustila da kaže još nešto, a onda se setila lutke tešiteljke i toga koliko želi da izađe napolje. Princeza je pokazala ka vratima.

„Idi. Sad odmah, bez večere.” Lupila je nogom o pod.

Rejčel je oborila pogled da bi izgledala žalosno. „Da, princezo”, rekla je i naklonila se.

Oborene glave je pošla kroz lučni svod i niz dugački hodnik s tapiserijama na visokim zidovima. Volela je da razgleda prizore na tapiserijama, ali sada je držala glavu oborenu, za slučaj da je princeza gleda. Nije želela da se vidi koliko je srećna što ide napolje. Stražari u blistavim oklopima, naoružani mačevima i halebardama, otvorili su joj visoka gvozdena vrata bez ijedne reči. Nikad joj se nisu obraćali kad bi je puštali napolje ili unutra. Znali su da je ona princezina služavka za igru – niko i ništa.

Kada se našla napolju, pokušala je da ne korača suviše brzo, za slučaj da je neko gleda. Kamen je bio leden pod njenim bosim nogama. Pažljivo, držeći šake pod pazuhom da bi joj prsti ostali topli, otišla je do širokih stepeništa i terasa. Silazila je korak po korak da ne bi pala i najzad je stigla do kaldrme. I tu je bilo stražara, ali nisu obraćali pažnju na nju. Stalno su je viđali. Kako se primicala bašti, koraćala je sve brže.

Usporila je tek na glavnoj stazi kroz baštu, čekajući da joj stražari okrenu leđa. Lutka tešiteljka bila je upravo tamo gde je Giler rekao da

će biti. Strpala je štap za vatru u džep, a potom čvrsto zagrlila lutku pre nego što ju je sakrila iza leđa. Šaputala joj je da je upozori da bude mirna. Jedva je čekala da stigne do svog putodrveta pa da ispriča lutki koliko je grozna bila princeza Violeta kad je naredila da onom čoveku odrube glavu. Osvrnula se po mračnoj bašti.

Niko je nije gledao, niko nije primetio da je uzela lutku. Na spoljašnjem zidu su opet bili stražari, patrolirali su bedemom, a kapiju su čuvali kraljičini gardisti u blistavim oklopima. Preko oklopa su nosili otmenu uniformu – crvenu tuniku bez rukava s kraljičnim grbom, crnom vučjom glavom. Dok su podizali tešku gvozdenu rezu i dok su dvojica vukli teška vrata da joj otvore, nisu čak ni pogledali šta to ima iza leđa. Kada je čula tresak reze vraćene na mesto i kad je videla da su joj stražari okrenuli leđa, najzad se nasmešila i počela da trči; čekao ju je dugačak put.

Iz visoke kule posmatrala su je dva tamna oka. Oči su je gledale kako prolazi pored straže ne izazivajući ni najmanju sumnju, kao dah između zuba, pa kroz kapiju na spoljašnjem zidu koja bi mogla da izdrži napade čitave armije spolja, i izdajnika iznutra, pa preko mosta na kojem su stotine neprijatelja ginule u bitkama i nisu uspeli da ga osvoje, pa preko polja, bosonoga, nenaoružana, nedužna, sve do šume. Do tajnog mesta.

Zed je ljutito tresnuo rukom po hladnoj metalnoj ploči. Masivna kamena vrata polako su se zatvarala. Morao je da prekorači leševe daharanskih stražara kako bi prišao niskom zidu. Položio je prste na poznati, uglačani kamen dok se naginjao napred, gledajući usnuli grad pod sobom.

Sa ovog visokog zida na padini grad je izgledao sasvim mirno. No, on je već prošao kroz mračne ulice i video je da svuda ima vojske. Vojske koja je već odnela mnogo života, na obe strane.

A to nije bilo najgore.

Darken Ral mora da je već bio ovde. Zed je udario pesnicom po kamenu. Mora da ju je Darken Ral odneo.

Komplikovana mreža zaštite morala je da izdrži, ali nije uspela.
Bio je odsutan suviše dugo. Ispao je budala.

„Nikad ništa nije lako”, prošaputao je čarobnjak.

Teri Gudkajnd
Prvi zakon magije II deo

Izdavač:
Čarobna knjiga
Beograd

Za izdavača:
Borislav Pantić

Plasman:
021/439697

Lektura:
Jelena Dimitrijević

Prelom i priprema za štampu:
Aleksandar Jovanović

Štampa:
Rubikon, Beograd

Tiraž:
1200

CIP - Katalogizacija u publikaciji Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-31

GUDKAJND, Teri, 1948-
Mač istine, Prvi zakon magije. 2 / Teri Gudkajnd ; prevod Zvezdana Šelmić -
Beograd: Čarobna knjiga, 2011 (Beograd: Rubikon). 414 str.; 21 cm.
- (Biblioteka: Beskrajni svet fantastike)

Prevod dela: Wizard's First Rule / Terry Goodkind - Tiraž 1200.

ISBN 978-86-7702-198-6

COBISS.SR-ID 185787916